

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 108. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068942000/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

har besluttet at bosætte sig for Fremtiden i det Mecklenborgske, hvorhen hun vil, jeg skal komme til næste Foraar, naar hun først er bleven rigtig arrangeret. Naa Gud skee Lov! Der er længe til Foraaret.

Jeg skulde ogsaa melde dig, sagde Ferdinand, at Onkel og Tante komme herud imorgen tilligemed en tydsk Herre, en ung Kjøbmand, som har bragt Brevet, og som skal hilse dig fra Tante Malfred, som da, Gud skee Lov, ikke er *min* Tante, siden hun er din Moders Søster.

Ferdinand steg nu til Hest, og de Elskende fulgte ham et Stykke af Veien og vandrede derpaa ene hjem langs den maanebelyste Strand.

Paa en udmærket behagelig Aften følger sjelden en lykkelig Dag. Familien fra Byen bragte et lille Selskab med, og foruden den omtalte tydske Kjøbmand fulgte flere af Husets franske Venner, der tilforn af og til havde besøgt deres syge Landsmand. Lusard havde længe været fuldkommen helbredet, men det var den unge Elsker svært at rive sig løs fra det Kjærlighedens Paradiis, hvori han levede. For sig selv og Andre undskyldte han sig med, at han ventede Svar paa nogle Breve, inden han kunde bestemme sin Afreise. Nu bragte den franske Legationssecretair ham et Brev, og Grosserereren et andet, efter hvis Læsning han syntes kjendelig forstemt. Før Middagsbordet gik Selskabet omkring i Haven. Den franske Minister tog Lusard tilside og gik op og ned ad en Allee med ham. Claudine, som den tydske Kjøbmand imidlertid søgte at underholde, lagde Veien forsætlig op og ned ad den samme Allee, saa hun stedse mødte de andre To, af hvis Miner og Bevægelser hun med Ængstelse stræbte at gjætte Gjenstanden for deres Samtale.

Ved Bordet sad hun i Nærheden af Lusard og sin Onkel, og hendes bange Anelse blev til Vished, da den unge Franskmand tog sit Glas, og henvendende sig til Grosserereren, sagde: Lad mig takke Dem for den lykkelige Tid, som Deres altfor store Godhed har forundt mig paa dette skønne Sted, som jeg nu desværre maa forlade, men hvor mine Tanker altid ville være og alle mine Ønsker føre mig tilbage.

Grosserereren svarede forbindtligt, og da Lusard yttrede, at han om et Par Dage vilde tage ind til Byen, og Ugen derpaa tiltræde sin Reise, indbød den gjæstfrie Vert ham til et Afskedsgilde paa Dagen før Afreisen. De to Elskende saae tause paa hinanden med et Udtryk, der ikke blev bemærket uden af Fru Valler. Hun sukkede dybt og følte en

Smerte, som om hendes gode Engel tilhviskede hende en bitter Bebreidelse.

Sildig om Aftenen, da Selskabet var taget bort, og de Elskende vare blevne ene, sluttede Lusard sin Elskede med dyb Veemodighed i sine Arme. O min Claudine! udbrod han: Aldrig har jeg følt, hvad jeg i dette Øieblik føler. At forlade Livet maa være Intet mod at forlade dig.

De græd Begge, og da deres sorrigfulde Hjerter havde lettet sig ved de lindrende Taarer, sagde Lusard: Lad os sætte os i vor kjære Løvhytte og stræbe at tale roligt med hinanden. Hør mig, min Claudine! Vi have jo Begge vidst, at jeg ikke kunde blive her. Pligt og Ære kalde mig. Men min store Brøde mod dig tynger dybt paa mit Sind. Uden Kraft til at beherske min Lidenskab, har jeg indsmigret mig i dit uskyldige Hjerter, for maaskee at fordærve dit hele skønne Liv. Det er ikke første Gang, at disse Tanker opstaae hos mig, og ihvor letsindigt jeg end har handlet, saa havde jeg dog fattet en Plan til Trøst for os Begge. Du veed, at jeg har en Onkel, min Faders Broder, som er emigreret under Revolutionen, og har siden bosat sig i en dansk Provinds. Politiken har brudt hvert Baand imellem os; men skjøndt jeg aldrig skal fortryde det Parti, jeg har taget, saa har det dog smertet mig meget at staae paa en næsten fiendtlig Fod med en Mand, som jeg, tiltrods for vore forskjellige Anskuelser, høiligen ærer og elsker, en Mand, der har gjort min Barndom lykkelig og veiledet min første Ungdom. Nu tænkte jeg: Jacobinernes Magt er dog vist brudt ved Robespierres Fald; mit stakkels Fædreland, vil, som jeg haaber, igjen kunde trække Aande. Nu gjælder det blot at beseire de udvortes Fiender, dertil har jeg jo altid været bestemt. Jeg har derfor skrevet til min Onkel, sagt ham Alt hvad jeg her siger dig, og bedet ham af et rørt Hjerter om at forsone sig med mig. Jeg havde dertil den Plan, at hvis han tilgav mig, saa vilde jeg betroee ham mit Forhold til dig og anmode ham om at modtage dig i sit Huus og bevare dig for mig, indtil Krigens Lykke havde forskaffet mig en saa ærefuld Stilling, at jeg turde hente min bedste Skat og modtage den af hans Haand. Han er mild og var altid overbærende med mine Daarligheder. Men læs selv, hvad han svarer mig!

Brevets Indhold var omtrent: at *Le Duc de Montalbert* kjendte Intet til en *Citoyen Charles Lusard*; at han havde mistet en Brodersøn, som